

Η ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΑ

Η ταχυδρομική υπηρεσία όπως διεξάγεται σήμερα, είναι κυρίως έργο του νεότερου, του σύγχρονου πολιτισμού.

Οι άρχαιοι Έλληνες έστελναν τα γραμματά τους με πεζούς αγγελοφόρους.

Ο Μέγας Αλέξανδρος πρώτος έχρησιμοποιήσει έξιπλους ταχυδρομους, για την υπηρεσία του στρατού και γενικότερα του Κράτους. Οι Ρωμαίοι άργότερα, όταν η Αυτοκρατορία τους έλαβε τεραστίαν επέκταση, μεταχειρίστηκαν άμείβη και πλοία για την κρατική αλληλογραφία.

Η σύστηματοποίησης όμως των ταχυδρομείων όπως περίπου λειτουργούν και σήμερα, όφειλεται στα μέλη μιας οικογενείας όνομα Ταζι, καταγομένης από το Μιλάνο. Η οικογένεια αυτή ήκμασε από το 1440-1693.

Στην άρχη οι Ταζι μεταβίβαν αλληλογραφία κρατική κ' ελζαν το μονοπώλιο των ταχυδρομείων σ' όλη την αυτοκρατορία των Γερμανών.

Άργότερα όμως έδέχθησαν νά εξυλητηρήσουν και τους άλλους ιδιώτες.

Στά 1615 ο Λαμορά Ταζι έγινε διευθυντής των οργανομένων πλέον κρατικών ταχυδρομείων της Γερμανίας.

Σγά - σγά έγινε το ίδιο και σ' όλες τις άλλες χώρες της Ευρώπης, και στα 1875 ιδρύθηκε στη Βάρνα της Έλβετίας και ο πρώτος Διεθνής Ταχυδρομικός Σύνδεσμος - στον όποιον προσεχώρησαν σχεδόν όλα τα Κράτη του κόσμου. Η Έλλάς προσχώρησε στον Σύνδεσμο στα 1899.

Αποτέλεσμα της ένωσης αυτής είναι η σύμβαση, διά της όποιας τα κράτη διαποιούνται νά διαβιβάζουν την αλληλογραφίαν τον με ίδιον ταχυδρομικών τέλους, το όποιο αντίπροσωπείται από τα διεθνή αναγνωρισμένα γραμματόσημα του.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΕΤΣΙ"Η ΑΛΛΟΙΣ ΒΑ ΣΚΟΤΩΝΗ!

Όταν ο αυτοκράτωρ της Γερμανίας Φρειδερίκος ο Μέγας βρισκόταν σέ πόλεμο με τους Γάλλους και έτοιμαζόταν να δώσει μια αποφασιστική μάχη, έπληξε και τον επισκέφθηκε μια μέρα ένας περίφημος στρατιωτικός συγγραφέας, ο Γκισάρ.

Ο Φρειδερίκος της Προσώπια ήταν πολύ απαισιόδοξος για την έκβαση του πολέμου. Και στη συζήτηση έπαινο, έλεε στο Γκισάρ:

— Τι τά θέλεις, αν γίνω αυτή τη μάχη, θα είπη πως δεν είμαι άξιος ούτε στρατό νά διεύθυνω, ούτε βασιλικό στέμμα νά φορώ στο κεφάλι μου. Θα πάω στη Βενετία και εκεί θα κάνω το γιαιτό νά να κερδίω το ψωμί μου.

— Σάς καταλαβαίνω. Μεγαλειότητες, σάς καταλαβαίνω, αποζητήθηκε ο Γκισάρ. Μά η διαφορά δεν θά είναι και τόσο μεγάλη. Έτσι η άλλοι, άνθρωπος θά σκοτώνετε !...

νένα νεανικό σώμα και είχε άρπηση εκεί, φειγόντας για τη Γαλλία, τον καρπο του έρωτός της ; Έξοδους άραγε στην Ίσπανία ο νόθος αυτός υιός της, ο άποιος δεν είχε ιδή ποτέ τη μητέρα του και την εθεωρούσε για πεθεμίνη ;

Αυτές τις υποθέσεις έκαναν πολλοί, όταν ο Μπροντό καταδικάσθηκε ν' ανέβη στη λαμπύρα. Και η διάδοσι αυτή, σύμφωνα με την όποια ο σατανικός νόθος ηγενο αυτός ήταν νόθος υιός της Αυτοκρατορίας Εϊνενίας, έπληροί φοροε και τους ίδιους τους δικαστάς που τον έδικασαν.

Όλοι έπίστευαν πως ο συμβολαιογράφος Κομπύ, ο μυστικοσύμβουλος Άλλοτε της Αυτοκρατορίας, έγνωρίζε κατά βάθος αυτό το μυστικό. Άλλ' ο συμβολαιογράφος αυτός ήταν βουδός σάν τάφος.

— Δεν μπορώ, έλεγε, δεν έχω δικαίωμα νά σάς φανερώσω το όνομα αυτού του ανθρώπου. Ένα μονάχα σάς λέγω : Ότι εάν η Εύρωπη μάνη ποιος είναι αυτός που έπεσε τόσο χαμηλά, δεν θά μπορή νά συνέλθη από την κατάληξη της !...

Άλλά βουδός έστάθηκε και ο Μπροντό μέχρι τέλους. Όταν τον ανέβασαν πεά στη λαμπύρα, οι δικαστάι του του ζήτησαν και πάλι νά φανερώση το άληθινό του όνομα. Το ύποσχέθηκαν πως θά του έχάρζαν την ποιή του, αν τó εφανερώσει. Έκεινος όμως δεν άποκρίθηκε. Και πέθανε άνόνημος, με το αίονιο σατανικό του γέλιο ζαχαρωμένο, στη μορφή του καί κατ' αυτήν την τραγική στιγμή του θανάτου του.

Άφησε πίσω του δεκα έξ νόθα παιδιά !

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΕΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΜΝΟ

Η έορτή των νέων. Ο α' Άνοιχτομάτης και η μαγική του δύναμη. Γιατί τον δίνουν η γες στους νέους. Η μελόχα που προφυλάει τους βουτηχτάδες. Τα μελοχανθία ως γιατρικό. Στεφανωμένοι στην άκροαλιά. Πώς αρχίζει η σαιζόν των λουτρών. Τα σύχη της Πρωτομαγιάς. Δαγκώνουν κ' εί γυάδαροι !...

Η Πρωτομαγιά στην Καλύμνο είναι η κατ' έξοχην έορτή των νέων και των κοριτσιών.

Μόλις σκάσει την αύγη ο ήλιος, τά παλληκάρια, η κοπέλλες κ' όλα τά παιδόπουλα, μεγάλα και μικρά, γυφίζουν στα γρασίδα και τραγουδούν :

- Μή μου καίε
- Μή μου χροσί,
- πούσωνα και σέ ζητούσα ;
- Εδώ κρημνός ήμουνα
- Και σάς καρτερούσα...

Τραγουδώντας το τραγούδι αυτό ψάχνουν κοντά στους κράτεις των άργών, για νά βρουν τον άνοιχτομάτη. Ο α' Άνοιχτομάτης είνε ένα λουλούδι που μοιάζει πολύ με τó έντελβάς των Έλβετικών βουνών. Πιστεύουν δε ότι έχει πολύ μεγάλη δύναμη, και κάνει έκκεινος πολύ το κρατούν άπάνω τους έξιστους, γερούς και τυχερούς.

Έπίσης το λουλούδι αυτό το δίνει η κατεία στον έλεκτό της, την ήμερα της Πρωτομαγιάς. Είθά νά έχη τα μάτια του πάντοτε άνοιχτά γι' αυτή και μόνον.

Έπειτα από το συμβολικό αυτό λουλούδι, ζητούν μελόχα, με την όποια ζωντανά στη μέση τους για νά γίνουν αυθεντικοί, δυνατοί και νά έμη τους φάν τά φράμας όταν πηγαίνουν βουτηχτάδες, κάτω στο πέλαγος της μαυρης Άφρικης. Γιατί οι Καλύμνιοι, ως επί το πλείστον είναι σφαιρογαράδες.

Ενώ η νεολαία της Καλύμνου, μαζεύει τη Πρωτομαγιά συμβολικά λουλούδια, η μητέρες θγαίνουν στους άργους νά μωσουν μελοχάνθη. Γιατί νομίζουν ότι τά άνθη της μελόχας, που θά μαζευτούνε την πρώτη ήμερα του Μαυριού, έχουν μεγάλη δύναμη λιαστική.

Οι άνδρες πάλι, την ήμερα της Πρωτομαγιάς, δεν βάζουν λουλούδι στ' αψή, όπως τις άλλες ήμερες και ίδιος τις γιορτές, αλλά μομφωμένο στάχνη σαταριού, ως συμβόλον, ίσως, του άρχομένου θέρους.

Τό μεσημερι οι νέοι, στεφανωμένοι με λουλούδια στο κεφάλι, και με μελόχες στη μέση, κατεβαίνουν στη θάλασσα, την τροφότερη αυτήν μητέρα της Καλύμνου, και κάνουνε, μπορεί νά είπη κανείς, έπίσημη έναρξη των θαλασσινών λουτρών.

Άλλά τό πιο περιεργό και πιο άλλόκοτο έθιμο της Καλύμνιοτικής Πρωτομαγιάς είναι τό έξής :

Η καλύτερ νοικοκυριος αφήναι για την ήμερα αυτή τά καλύτερα σόκα, γιατί πιστεύουν ότι έκείνος που δεν θά φάη καλό σόκο την Πρωτομαγιά εθά τον δαγκώση ο γυάδαρος !

Όλοι λοιπόν, όσοι θγαίνουν από τά σπίτια τους νά πάνε στις έξοχες, έχουν τις τέλειες τους γεματές από σόκα.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΛΛΟΝΗ

Κάλυτε σε μια έσπερίδα του ε' Αχαιούς η όποια εδίδετο προς τιμήν του τότε συνελδόντος στας Άθήνας Αρχαιολογικού Συνεδρείου, ο άείμημος Πρωτοπρωτογός Θεόδωρος Δεληγιάννης, καθότανε με τις κυρίες Λίνα Μαιφομιάλη και Γ. Κρεσεντίου. Η κυρίες εόρτησαν τον Δεληγιάννη πως εβρισκε από άπόψεως όμορφιάς την Γαλλίδα κυρία Μολιέ - Τρουφιέ, η όποια έκείνη την ώρα τραγουδούσε.

Και ο γηραιός πολιτικός άπάντησε αποφειγματικότερα :

— Οδδέποτε πρέπει νά κρίνεται η καλλονή μιας κυρίας όταν τραγουδεί ή απαγγέλλει..... Στάς περιστάσεις αυτές η κυρίες είναι πάντοτε όφραεις !

